

HAYAT KELİMEN VE SÖZÜN

Bir çok derste ifade etmeye çalıştığım ve Kur'an'ı anlamak adına Risale-i Nur hakikatları üzerine yaptığım çalışmalarda kendimce çok büyük bir kesif "insandan islama" formülü oldu. Külliyyat içerisinde Üstad hazretleri Kur'an'dan aldığı dersle bu formülü çokca kullanıyor. Bu formül benim din hakikatına olan ihtiyacımı tahkiki bir şekilde anlamama, dinin bana yüklediği fiili ve fikri sorumlulukları (anladığım nisbette) daha kolay ve ihtiyaç hissederek yapmama, ve tevhid noktasında Cenabı Hakki daha iyi tanımama vesile oldu. Ne okuma ve çalışmalarımı artırdıkça bu formülün hakikatlığını ve faydasını daha çok görmeye başladığım için üzerine çokca tahsilat ve hatırlatma yapıyorum.

Dün Karadeniz Mahallesindeki Onbirinci Söz'de geçen bir paragraf yine bana insan olarak "islamın" yani dinin en derin meselelerini anlamanın en önemli aracı insanın kendisi olup bu aracı Kur'an ve Sünnet ile anlamlandırmasının önemini bir kez daha anladım.

İnsanda ne kadar derinleşirsem o nisbette İslam'da da derinleşeceğim. Bu derinlik beni dini fıkıh ölçülerine hasretmekten kurtarıp önce kendimi sonra mevcudat ve hadiseyi insanı anlamak için başvurduğum Kur'an ve Sünnetin öğretisi ve suuru ile hayatlandırıp, dinlestireceğim.

Din hayatımın hayatı hem nuru hem esası olacak

Tabiki bunun yegane yolu ve şartı Kur'an'ın tahkiki iman eğitimine tabi olup Kur'anın insana yüklediği misyonu ve değeri anlamak, Sünnet-i Seniyyede bunun tatbikatı görüp anlamak, bu minvalde bir hayat yaşama gayretinde olmaktır.

Tabii bu insan tanımlaması Kur'an'dan ve Sünnet-i Seniyye'den kopuk ve bağımsız bir şekilde yapılırsa insan gibi ôli ve yüksek bir makamda yaratılan Kurlani bir tabir ile "ahsen-i takvim" kıvamında ve makamındaki varlık hayvan yada hayvandan daha aşığı bir hale yine Kurlan'î bir ifade ile "esfel-i safiline" sukut ediyor.

Üstad bu manaya işareten bize

Ey kendini insan bilen insan! Kendini oku... Yoksa hayvan ve camid hükmünde insan olmak ihtimali var!

SÖZLER 687

İnsaniyette derinleşip İslamiyeti doğru anladıkça bana gerek yaratılışla, gerek kainat ve mevcudatla olan ilişkim üzerinden yüklenen misyonla yüklenen en büyük hakikatın, vazifenin beni yaratan Zât'a ayine ve delil olmak olduğunu anlayacağım.

Onbirinci Sözün sonlarında

Ey gafil nefsim! **Senin hayatının gayesini ve hayatının mahiyetini, hem hayatının suretini, hem hayatının sırr-ı hakikatını, hem hayatının kemal-i saadetini** bir derece anlamak istersen, bak:

SÖZLER 127

paragrafında beş mertebede insanın manevi makamının gerek sinimi olan vazifeler ifade edilmiş

Burada "insanın hayatının suretini" anlamaya çalışacağım.

Hayatın sureti nedir? Hayatımın suretini bilmek bana ne kazandıracak? Bilmezsem zararı nedir ve ne kaybedeceğim? Hayatımın suretini bilme noktasında ölçüm ve numunem nedir? gibi sorulara cevaplar arayacağım.

Cümle söyle geçiyor.

Şimdi senin **hayatının sureti ve tarz-ı vazifesi** şudur ki:

Hayatın bir kelime-i mektubedir. Kalem-i kudretle yazılmış **hikmetnüma**

129

bir sözdür. Görünüp ve işitilip, esma-i hüsnaya delalet eder. İşte hayatının sureti bu gibi emirlerdir.

Hayat başlı başına bir mucize , şukainatın en ehemmiyetli gayesi ve (30. Lem'a Besinci Nüktesinde 29 hususiyet ve hassaları) itibari ile

küllî hükmünde gösteren fevkalâde hârika bir san'at-ı İlahiyedir. Hem kâinatın mahiyetleri

330

içinde **Zât-ı Hayy-u Kayyum'un vücub-u vücuduna ve vahdetine ve ehadiyetine şehadet eden bürhanların en parlağı, en kat'isi ve en mükemmeli.. hem masnuat-ı İlahiye içinde en hafisi ve en zahiri, en**

Bu mucize-i hikmat olan Hayat hakika insan üzerinde gözükünce insan mahiyetindeki hususiyet ile yani "benlik suuru" ile bu külli "inkisamı kabul etmez bir küll ve külli (Lem'alar 329)" hakikatı bütünden koparıp anlamlandırıyor, külli hayat hakikatını "hayatım" haline getirebiliyor.

Suret distan görünen şekil , biçim görünüş anlamına geliyor. Külli hayat hakikatı bana hakikatı ile mucizeliği ile vacib-ul vücud'un vahdetini gösterdiği gibi külli hayat hakikatının bende ferd olarak gözükmesi ile ehadiyetine şahitlik ediyor.

Ben umum kainatta câmi olan hayat hakikatı ile Zât-ı Hayy-u Kayyummu vahdeti ile tanıdığım gibi, hayatım ile o Zât-ı Hayy-u Kayyummu ehadiyeti ile tanıyorum.

Hayat hakikatın bende gözükken kısmı sureti hayatımın tarzı vazifesi var. Bu tarzı vazife şöyle ifade ediliyor.

Hayatım bir kelime-i mektubedir

Hayat hakikatının bir kelime olarak ifade edilmesi yeni bir şey değil. Kur'an-ı Kerim İsa (as)'i müjdelerken O'nun (as) doğumunu bir kelime olarak ifade ediyor.

ATIF ⇒ KUR'AN-I KERİM - AL-i İMRAN SURESİ 45

Hani melekler şöyle denisti: "Ey Meryem! Allah seni kendi tarafından bir kelime müjdeliyor ki adı Meryem oğlu İsa Mesih'tir.

H2 İsa (as)'a Allah'ın "Kün" emri ile bir mucize olarak babasız yaratıldığı için kendisine "kelimetullah" denilmiştir.

Kur'an'da üç yerde H2 İsa (as)'in "Allah'tan bir kelime" olduğu nazara verilir. Âl-i İmran 39-45, Nisa 171.

Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır sesler, yazıların yanında aleme bakıldığında görme duyusu ile zihinde bir tesir meydana getirerek cüz'i veya külli bir anlama delalet eden varlıklara da bir kelime denilir demıştır.

"Bikelimetin minhü" ayetinde ifade edilen "Allah'tan bir kelime" manası alem-i İslam içinde çokça alimin canına mâl olmuş bir coğunun ciddi istenceler görmesine sebep olmuş bir tartışmanın fitilini yakmıştır.

Emevi hanedanında ki Hristiyanlar ve başlarında Yuhanna ed Dimaski Müslümanların içine fitne vermek adına bu ayeti kullanıp "Allah'ın kelimesi kadimdir?" sorusunu soruyorlar.

Müslümanlar hayır deseler "Kur'an mahluk oluyor"

Müslümanlar evet deseler "Bir kelime olan İsa (as) kadim olur"

Bu tartışma tarihte "Kur'an mahluk mudur?" adı altında bilinir.

Mihne hodisesi olarak isimlendirilir.

Abbasi halifesi Memun'un Mutezile'nin Kur'an mahluktur öğretini zorla kabul ettirmek için bastığı, (833 yılında) bir çok alimin iskencelere maruz kaldığı (Ahmed bin Hanbel 28 ay) olaylara sebep olan "kelimetullah" kavramıdır.

Sadet harici bu bilgidten sonra Üstad hayatımı bir kelime-i mektubeye benzetti. O zaman kelimetullahı ikiye ayırıyorum

Sıfat-ı kelamdan gelen kelimeler yani ayet 6666 adet iken sıfat-ı kudretten gelen kelimeler yani isitilen ve görülen varlıklar nihayetsizdir.

EĞER YERDEKİ AĞAÇLAR KALEM OLSA, DENİZLERDE MÜREKKEB ARKASINDAN YEDİ DENİZ, ALLAH'IN KELİMELEĞİ TÜKENMEZ
{ LOKMAN SURESİ 27 }

ayeti bu manayı teyid ediyor.

Allah ilim dairesinde bulunan vücut-u ilmilere irade ve kudretini tems etmesiyle vücut-u hariciye çıkarıyor yani yapıyor. Söyle formülize edersem

KELİMETULLAH

DAİRE-i İLİM + İRADE + KUDET ⇒ MAHLUK / EŞYA
(PROJE) (TASLAK) (İNŞA) (ÜRÜN)

Bütün varlıklar bir kelime yani kudret ayeti olmakla beraber bu varlık ayetlerin ayetül kübrası "insandır."

İnsan maddi ve manevi hayatı ile kudret kalemimin sürekliliği nazrettiği her anı her tarzı mucizetli kelimelerden oluşan bir mektuptur.

İnsanın her an yaratılışı ile bir kelime-i mektube olmasını üç noktada değerlendiriyorum.

İnsan bu üç belki daha bir çok noktada an ve an yaratılışı ile Cenabı Hak'ın bir mucize-i kudreti ve her an O'nu gösteren görünüp ve işitilerek O'nun esmasına işaret eden bir ayettir.

Üstad Kur'an'dan ve Efendimiz'den aldığı dersle kendi hayatını hep bu minvalde yaşamış. Bu hakikati Dördüncü Sura'da şöyle izah ediyor.

Hayatın hakikî hukukuna baktım, gördüm ki: Hayatım Rabbanî bir mektubdur; kardeşlerim olan zîşuur mahlukata kendini okutturur, yaratana bildirir bir mütalaagâhtır. Hem Hâlıkımın kemalâtını teşhir eden bir ilânnameliktir. Hem hayatı

Bu noktada kendi tahkiki iman eğitimine tabi tutmuş her surlu ehli imanın yegane gayesi Allah'ın ahlakı ile ahlaklanmaktır.

Yani insan olarak mahiyetindeki acz, fakr, kusur zeminini unutmada kendinde görünen kemalati, güzellikleri ve her an nazhar olduğu yaradılış içinde cilvelenen esma-i ilahiyeyi görüp göstererek, isitip isittirerek bir abd olmaktadır.

Bu nokta bu hakikatın hayat içinde pratiğe dökülmüş hali ve rehber ittihaz edeceğim yegane rehber Efendimizin (asm) in sünnet-i seniyyesidir.

Ama Sünnet-i Seniyye'nin esasıdır, hakikatıdır, zahiri yada adab nev'inden sünnet-i seniyye anlayışı ile değil.

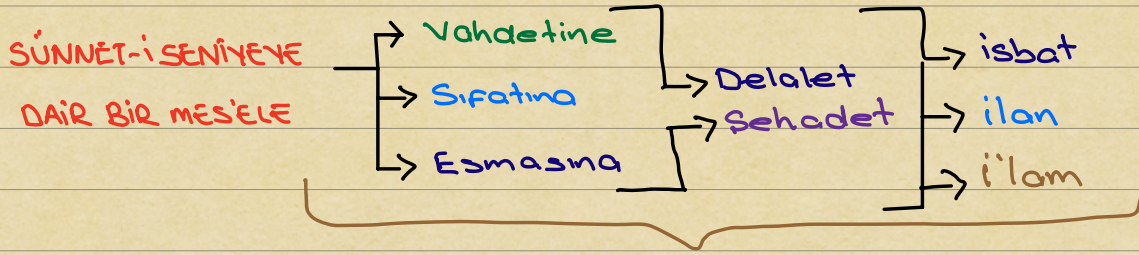
Esasatı Sünnet-i Seniyye özellikle **Onbirinci Söz**'ün sonlarında ifade edilen **hayatını yaradılış gayesine göre yaşamayı anlamlandırmak**, hayatının mahiyetinin esma-i ilahiyeye fihristliğini, sun ve sıfatı ilahiyeye mikyas, alemi kebirin listesi, fihristesi, fezlekesi, kudretin definelere acacak anahtar kültüresi, mevcudata ve vakitlere takılan kemalatinin ahseri takvimi olduğunu bilmek, hayatın suret ve tarzı ile bir kelime-i mektube olarak esma-ül hüsnaya delâlet ettiğini bilmek ve ona göre yaşamak, **hayatın sırrı hakikati ile tecelli-i Ehadiyete cilve-i Samediyete ayine olduğunu idrak etmek**, hayatın sadet içinde kemalinin hayatın içinde, ayinesinde temessül eden Şems-i Ezelinin envarını hissedip sevmek Ziaur olarak ona sevk göstermek, muhabbetiyle kendinden geçmektir. Kalbin gözbebeğinde aksi nurunu yerleştirmektir. İste bu noktalarda Efendimizin (asm) hayatını değerlendirmek gerek. Zira O 20't (asm) hayatıyla, kelamıyla, susmasıyla, konuşmasıyla kısaca her şeyiyle Cenab-ı Hakki anlatmış, esmasını, sıfatını görmüş ve göstermiş, isitip isittirmiş hayatının davası olarak bunu görmüş ve bu minvalde yaşamış.

İşte gel bak! Bu hârika zâtın yüzer zahir ve bahir kat'î mu'cizelerinin kuvvetine ve dinindeki binler âlî ve esaslı hakikatlarına istinaden, **bütün davalarının esası** ve **bütün hayatının gayesi**; **Vâcib-ül Vücut'un vücuduna** ve **vahdetine** ve **sıfâtına** ve **esmasına** **delalet** ve **şehadet** ve o Vâcib-ül Vücut'u **isbat** ve **ilân** ve **i'lam** etmektir.

SUALAR 132

Sünnet-i Seniyyeye dair bir fiil, bir uygulama duyduğumda ona bakışım da yedi noktaya dair hakikat arayışında olacağım.

VACİB-UL VÜCUD'UN

DAVASININ ESASI, HAYATININ GAYESİ

Sünnet-i Seniyyenin her mes'elesinde bu hakikatları arayıp bularak ittiba edeceğim o sünnette tevhid suyunu yakalamak ana gayem olmalı.

Hayatımı da bu minvalde görüp hayatımın her anında, her duygumda, her fiilimde o fiil ve latifeme temas eden esma-i ilchiye-yi görmek, onunla Rabbimi tanımak ve surlandırarak tanıttirmeliyim. Hayatımla Muhyi ismini, hayatımın devamı ile Kayyum ismini, işitmemle Semi, görmemle Basir, sevgim ile Vedud şefkat ve merhametimle Rahim esmalarını görüp göstermeliyim. Bütün bunlar bende her an yaratılan ve bu yaratılışla kendini bana tanıtan bir cihetle benim aynemde nozarımda kendini müşahade eden Rabbimi ders verip hatırlatıyor. Bu sur bana

"BEN KULUMU SEVİNCE ARTIK ONUN İŞİTEN KULAĞI, GÖREN GÖZÜ, TUTAN ELİ, YÜRÜYEN AYAĞI OLURUM" hadis-i kudsisine mazhar eder

İnsan olarak yaradılışımızın gayesi bu ve bunun gibi derin hakikatlar ile o 20t'i görüp göstermek.

Fakat taklidi iman ve marifetullah çalışmalarında ki lakaydlığım amel ve sevab merkezli din yaşantım ile vazifemin aksini netice veriyorum

Yaradılışla bende gözükten vasıf ve güzelliklerle O'nu (c.c) anlatmam gerekirken, O'nu (c.c) göstermem gerekirken, O'nun (c.c) gölgesi iken bizzatıhi kendimi görmeye, kendime güvenmeye, kendini beğenmeye başlıyorum.

ve kabul etmez. Nefsine perestiş eder tarzında şiddetle müdafaa eder. Hattâ fitratında tevdi edilen ve Mabud-u Hakikî'nin hamd ve tesbihi için ona verilen cihazat ve istidadı, kendi nefsine sarfederek

مَنْ اتَّخَذَ إِلَهَهُ هَوِيَهُ

SÖZLER
477

sırrına mazhar olur. Kendini görür, kendine güvenir, kendini beğenir. İşte şu mertebede, şu hatvede tezkiyesi, tathiri: Onu tezkiye etmemek, tebrie etmemektir.

İnsan yaradılışı ile fitratına uygun vazifesi adeta mecbur olduğu hakikat Kadîr-i Ezeli'ye bir delil, bir makes olduğunun idrakidir.

İ'lem eyyühe'l-aziz! İnsanın hilkatinden maksat, mahfî hazine-i İlahiyeyi keşif ile göstermek ve Kadîr-i Ezeli'ye bir bürhan, bir delil, bir ma'kes-i nurani olmakla cemal-i ezelinin tecellisi için şeffaf bir mir'at, bir âyine olmaktır. Hakikaten semavat, arz ve cibalin hamlinden âciz kaldıkları emaneti insan, hamlettiği cihetle cilâlanmış, cilvelenmiş bir şekle girmiştir. Çünkü o emanetin mazmunlarından biri de insanın sıfât-ı İlahiyeyi fehmetmek için bir vâhid-i kıyasî vazifesini görmektir.

MESNEVİ 185

İnsanda derc edilen ve insanın hamlettiği çok önemli bir o kadar tehlikeli hakikat "enedir". İnsana verilen bir enfusi suvr yaptığını bilmek aslında yaparı bilmek için verilmiş bir hakikat

Ene bahsi çok zor bir konu ama ifade etmeye çalıştığım manaya mutabık bir iki noktayı ele alacağım.

Ene'ni söyle bir tanımı var.

Ene, künuz-u mahfiye olan esma-i İlahiyenin anahtarı olduğu gibi, kâinatın tılsım-ı muğlakının dahi anahtarı olarak bir muamma-yı müşkil küşadır,

536

bir tılsım-ı hayretfezadır. O ene mahiyetinin bilinmesiyle, o garib muamma, o acib tılsım olan ene açılır ve kâinat tılsımını ve âlem-i vücubun künuzunu dahi açar. Şu

İnsana derc edilen "ene"nin insana verilmiş sebebi söyle sıralanmış.

ENE'NİN TANIMI

- 1- Künuz-u mahfiye olan esma-i ilahiyenin anahtarı
- 2- Kainatın tılsım-ı muğlakının anahtarı
- 3- Kendisi de bir muamma-yı müşkil küşadır, tılsım-ı hayretfeza

Enenin tanımı bu. Bundan sunu tekrar anlıyorum ki insandan islamo geçiş çok sağlam bir metod. Ama şuda bir hakikat ki insanın kendini mi tanıması daha zor yoksa Rabbini mi tanıması zor diye sorduğumda insanın kendisini tanıması çok zor.

Ene bu noktada öğrenilmesi, doğru tanımlanması ve doğru kullanılması gereken bir hakikat.

Rabbimi tanıma noktasında bütün bilgilerim bunun üstüne inşa edilecek.

SUAL:

Niçin Cenab-ı Hakk'ın **sıfât** ve **esmasının** marifeti, **enaniyete** bağlıdır?

ELCEVAB:

Çünkü **mutlak** ve **muhit** bir şeyin hududu ve nihayeti olmadığı için, **ona bir şekil verilmaz** ve **üstüne bir suret ve bir taayyün vermek için hükmedilmez**, **mahiyeti ne olduğu anlaşılmaz**. Meselâ: Zulmetsiz daimî bir ziya, bilinmez ve hissedilmez. Ne vakit hakikî veya vehmî bir karanlık ile bir had çekilse, o vakit bilinir. İşte **Cenab-ı Hakk'ın ilim** ve **kudret**, **Hakîm** ve **Rahîm** gibi sıfât ve esması; **muhit**, **hududsuz**, **şeriksiz** olduğu için **onlara hükmedilmez** ve **ne oldukları bilinmez** ve **hissolunmaz**. Öyle ise hakikî nihayet ve hadleri olmadığından, farazî ve vehmî bir haddi çizmek lâzım geliyor. **Onu da enaniyet yapar**. Kendinde bir rububiyet-i mevhum, bir mâlikiyet, bir kudret, bir ilim tasavvur eder; bir had çizer. Onun ile muhit sıfatlara bir hadd-i mevhum vaz'eder. "Buraya kadar benim, ondan sonra onundur" diye bir taksimat yapar. Kendindeki ölçücükler ile, onların mahiyetini yavaş yavaş anlar. Meselâ: Daire-i mülkünde mevhum rububiyetiyle, daire-i mümkünatta Hâlıkının rububiyetini anlar ve zahir mâlikiyetiyle, Hâlıkının hakikî mâlikiyetini fehmeder ve "Bu haneye mâlik olduğum gibi, Hâlık da şu kâinatın mâlikidir." der ve cüz'î ilmiyle onun ilmîni fehmeder ve kesbî san'atçıyla o Sâni'-i Zülcelal'in ibda-i san'atını anlar.

537

Meselâ: "Ben şu evi nasıl yaptım ve tanzim ettim. Öyle de şu dünya hanesini birisi yapmış ve tanzim etmiş." der. Ve hâkeza... **Bütün sıfât ve şuunat-ı İlahiyeyi bir derece bildirecek, gösterecek binler esrarlı ahval ve sıfât ve hissiyat, ene'de münderiçtir.**

İşte bende gözüken bütün yaradılışlar, cemal, kemal, ihvan bana ait olmayıp mutlak ve nihayetsiz bir kaynağın varlık sahasında müşahadesi gözükülüp, işitilip Vacib-ul Vücutu tanıtan numunelerdir.

Ve ben bunlarla Rabbime bir ayinede olmakla mükellef bir varlık olarak yaratıldım.

Fakat moalezzef bunun tam aksiyle bir vaziyet alıyorum.

İnsanın hilkatinden maksat bu gibi şeyler olduğu halde, **kısm-ı ekserisi perde olurlar**, set olurlar. **Vazifesi fetih ve açmak iken kapatıyor, bağlıyor.** Ziya ve ışığı neşir iken söndürüyor. **Allah'ı tevhid etmek yerine şirk yapıyor.** Ve **keza nur-u imanla Allah'a bakıp**

188

mülkü ona teslim etmekle itikaden mükellef iken "ene" rasadıyla halka bakarak Allah'ın mülkünü onlara taksim ediyor. Hakikaten

إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ جَهُولٌ

Ben bana ait olmayan, benle hiç olmayan on ve on yaratılan cemali, kemali vasıflarla mutlak bir kaynağı göstermem gerekirken çoğu zaman bunları sahiplenip kendimi ilah zannetmeye başlıyorum. Ene'nin yanlış kullanımı ile şirk giriyorum.

ENENİN TANIMI

- 1- Künuz-u mahfiye olan esma-i ilahiyenin anahtarı
- 2- Kainatın tilsimi muğlakının anahtarı
- 3- Kendisinde muvimmayı müskül kusa, tilsim-i hayret feza

ENANİYET (KULLANIMI)

MÜSBET

Ayine misol
Vahid-i kıyasi
Alet-i inkisaf
Mana-yı harfi

VÜCUD

MENFİ

Haksız temellük
Ayinedarlığın bilmemek
Mevhumu muhakkak bilmek

VÜCUD RENGİNİ ALAN
ADEM

İste ben kendimi vahyin tahkiki iman eğitimine tabi tutmazsam bende gözükten bütün ihlas ve cemal ve kemali gösteren vasıflara sahip çıkarak hayatımın gayesi olan esmari ilahiyeye ayinedarlık yapamayacağım. Bütün güzel vasıflar, iyilik, hayır hasenatlar HAM'lık ile ademe kalacaktır.

O yüzden kendimi mutlaka tahkiki iman eğitimine tabi tutup Cenabı Hakkı Semsî Ezelî'yi tanımalı başta kendim olmak üzere bütün varlıklar o Semsî Ezelî'den süzülen gölgelerin gölgesi olduğunu unutmamak gerek.

Bu noktada bu tevhid dersimi tamamlayıcı olacak bir tefekkürümü paylaşmak istiyorum.

UZAYAN GÖLGELER

✦ Gölge ve ayna metaforu geçmişte tasavvuf tarafından hali hazırda Kur'an'ın imana dair ayetlerinin tefsiri olan Risale-i Nur tarafından Cenab-ı Hakk'ın birliğini ve tevhid manalarını ifade ve isbat için çokça kullanılan bir misaldir.

✦ Cüzi bir gölge çalışmasında şöyle bir mana dikkatimi çekti. Gölge bir yansımadır ve mutlak bir kaynağı gösterip kendine ait bir vücudu yoktur. Varlık sahasında her şey vacib-ul vücudun gölgeleridir ve kendilerine ait mutlak bir vücudu yoktur.

✦ Bu gölgeler aleminde gölge olduğunu unutup kendine mutlak ve kendine ait bir varlık süsü veren yegane varlık insandır.

✦ İnsan tahkiki iman eğitiminden mahrumiyeti ve ene'yi yanlış istimalinden kaynaklı bu yanlışından kendine ait bu gölgevari vücudu mutlak zannederek

küfre girer ve bunun neticesinde mekri ilahi ile vehmi vücudu yani gölgesi uzar. "Rabbinin gölgeyi nasıl uzattığını görmez misin (FURKAN-45) "ayetine masadak olur.

✦ Gölge güneşi gösterdiği gibi mümkün vücutlardan insan vacib-ul vücuda delil onu gösterir bir ayet iken yani yine ayetin ifadesi "Güneş gölgeye delil (FURKAN-45) iken gölge vehmiyle kendini güneş zannetmeye başlayıp küfrün karanlığında kaybolur.

✦ Bu zaviye de Efendimizin (asm) gölgesinin olmamasını batın manada şöyle tefekkür ediyorum. Gölge güneşin en zirvede olduğu zaman kaybolur. Efendimiz (asm) tevhid güneşine o kadar yakın ve şuurunda tevhid o kadar netki en ufak bir gölge olmayacak yani hakikata bir gölge yapmayacak bir şekilde bir şuur halinde tam bir abd-i küllidir.

✦ Kendini görür, kendini beğenir, kendine güvenir gölgenin uzaması, acz, fakr, noksan kusurun yani ubudiyet şuuru gölge olarak güneşi gösterir bir gölge olmaktır. Ve Risale-i Nur bu manayı bu asrın "gölgesi uzun" insanına ders veriyor.

Din-i hakkın benden istediği çok fazla amel değil varlığımı ve vücudumu kendinden bilip ilahlık iddia etmememdir.

Kendimde gözükkenlerle o gözükkenler üzerinden Rabbimi tanıp O'nu (c.c) görüp işitmek , Rabbimi tanıtp O'nu (c.c) gösterip işittirmektir.

Tahkiki iman eğitimi ile Kur'an'ı bir hayat ve benlik tanımı ile insaniyetten islamiyete sağlam ve tahkiki bir şekilde yürüyüp hayatımı gayesine , mahiyetine , suret ve tarzı vazifesine , sırrı hakikatına göre yaşayıp hayatımın saadet içindeki kemaline ulaşıp hayat kalemim ile sahife-i amalime geçecek çok şeyler yazma gayretinde olmalıyım.

kapısı, hayatımızdır. **Belki o hususî dünyamız ve âlemimiz, bir sahifedir.**

Hayatımız bir kalem.. onunla sahife-i a'malimize geçecek çok şeyler

yazılıyor. Eğer dünyamızı sevdikse, sonra gördük ki: Dünyamız hayatımız üstünde